

da Politivedtægterne for saa vidt ville frembyde noget Værn. Da der imidlertid kan være Føje til i denne Henseende at skærpe Politivedtægternes Forskrifter, kunde man finde det rigtigt til hint Hovedpaalæg at knytte det Paalæg, Paragraffen har for Øje, dog udtrykt noget anderledes, dels for at undgaa tvivlsomme Fortolkninger, dels for at sikre mod Ulighed og Vilkaarlighed i Anvendelsen. Derfor er denne Del af Paalæget i Udvalgets Affattelse rettet paa at gælde al „Færden udenfor Hjemmet i kendelig beskænket Tilstand“. Med Hensyn til Betingelserne for Paalægene finder man, ligesom ved § 5, at burde udskyde Domme efter Straffelovens § 185. Forbrydelser, som falde ind under denne Paragraf, have sjældnere deres Rod i Misbrug af spirituøse Drikke eller i alt Fald i den Vane og Tilbøjelighed i saa Henseende, som er de omspurgte Paalægs naturlige Forudsætning. Ved Udskydelsen af § 185 bliver det uforment at tilføje den indskrænkende Betingelse med Hensyn til Straffen, som Paragraffen indeholder. Udvalget er derved naaet til en noget lettere Affattelse af Paragraffens 1ste Stykke, 1ste Punktum (Ændringsforslag Nr. 9 a), idet man tillige skarpere end Lovforslaget har skelnet mellem Dommen for Forbrydelsen — til hvis Indhold det ikke hører, at den er begaaet under Paavirkning af spirituøse Drikke — og den Afgørelse, om Paalæget skal gives. — De Ændringsforslag, der stilles til den øvrige Del af Paragraffen (Nr. 9, Litra b—e), ere for største Delen formelle og behøve ingen nærmere Forklaring. Kun Slutningen af Ændringsforslaget Litra e tilføjer en Regel, som ikke findes i Lovforslaget, men som paa Grund af Lovforslagets § 9 er nødvendig, for at ikke Reglen i almindelig borgerlig Straffelovs § 30 skal blive anvendelig paa de Bøder, der her er Tale om, hvad der vilde være lidet naturligt.

Lovforslagets § 7 gaar ud paa dels at hjemle under nærmere Betingelser Internering i en bestemt Kommune, i Reglen Forsørgelseskommunen, af de i Vold mod

sagesløs Person eller grove Sædelighedsforbrydelser skyldige Personer, for saa vidt de ere Indlændinge, dels at hjemle Udvisning af dem af Riget, for saa vidt de ere Udlændinge. Interneringen af de indenlandske Voldsmænd og Sædelighedsforbrydere kan Udvalget ikke betragte som en hensigtsmæssig Foranstaltning, naar vedkommende forudsættes at være en Person, der ikke er erhvervsløs eller søger ulovligt Erhverv. At sende en saadan Person hjem til Forsørgelseskommunen og derved rive ham ud af det lovlige Erhverv, han paa sit Opholdssted har fundet, vil i mange Tilfælde være en mod ham særdeles haard Foranstaltning, og den vil let blive meget byrdefuld for Forsørgelseskommunen, dersom han ikke der kan finde et tilsvarende Erhverv, idet han da enten fristes til at slaa ind paa Forbryderbanen i andre Retninger end den, han tidligere har prøvet, eller som erhvervsløs paadrager Kommunen Udgifter og Besvær, der kunde være undgaaede. Er derimod Voldsmænd tillige en Person, der ikke vil eller kan drive lovligt Erhverv, ville de Betingelser let komme til at foreligge, som kræves til den Internering, der hjemles ved Lovforslagets efterfølgende Paragraf, og mod hvilken Udvalget intet har at erindre. Udvalget foreslaar derfor, at den Interneringen vedkommende Del af § 7 udgaar, og at Paragraffen indskrænkes til at hjemle under de angivne Betingelser Udvisning af Riget af Voldsmænd m. v., som ere Udlændinge. At kunne blive saadanne Udlændinge kvit er utvivlsomt i høj Grad i Samfundets Interesse. Men den Adgang, som almindelig borgerlig Straffelovs § 16 giver hertil, er for indskrænket. Idet altsaa denne Del af § 7 tiltrædes, har Udeladelsen af dens første Del imidlertid nødvendiggjort en selvstændig Affattelse af den Del af Bestemmelsen, som angaar Udvisning. Derpaa gaar Ændringsforslag Nr. 10 ud. Realitetsændringer herved ere, at man, ligesom i § 6, ikke medtager Dommen efter Straffelovens § 185 blandt dem, der udenfor Reglerne i Straffelovens § 16 kunne hjemle Udvisning, samt at den Virkning, som